

at Veien er gjort ryddelig; men hvad vil den ærede Politimester forresten gjøre? Han ser, at Mandflabet er tilstede efter Regulativet, og at det ikke er tilstede (Ordføreren: Saa mulktter han!). Nei, han kan ikke mulkttere Folk for Undlæse af at udføre Arbeide, som det er menneffelig umuligt at udføre. Nei, den ærede Politimester maa gaa hjem og finde sig i, at Arbeidet ligger usorrettet hen, indtil det usorholdsmæssig ringe Antal Folk er istand til at faae det udført. Man siger, at det ikke er godt, som det er nu; men nu kan man dog faae Mandflabet tilstede, man kan faae det fornødne Mandflab til at kaste Sne, idet man kan tilsiige Alle dem, der ere arbeidsføre, indtil en Alder af 60 Aar. Jeg haaber i alt Fald med Hensyn til denne min Paastand at faae Medhold af den ærede Ordfører, om ikke som Ordfører, saa dog som Medlem af Thinget. Jeg har Grund til at antage dette efter den ærede Ordførers egne Udtalelser under Sagens 1ste Behandling, hvoraf jeg med den ærede Formands Tilladelse skal oplæse nogle faa Linier. Han siger: „Det foreliggende Lovforslag gaar paa en Maade tilbage til de gamle Regler fra 1799, og jeg kan ikke se Andet, end at det Princip, der her er gennemført, vistnok er det eneste rigtige med Hensyn til at faae Arbeidskraften frem.“ Det er den ærede Ordførers egne Ord, og jeg vil tilstaa, at det efter min Opfattelse er aldeles rigtige Ord. Han siger endvidere: „§§ 3 og 4 indeholdes som sagt Hovedregler for den Maade, hvorpaa Arbeidskraften skal bringes tilveie, og disse Regler ere vistnok meget heldige“. Men hvilken Regel foreslaar nu den ærede Ordfører for at faae Arbeidskraften frem? Det er jo en aldeles modsat Regel af den, han ved Sagens 1ste Behandling med saa stor Styrke udhævede som den eneste rigtige og heldige. Allsaa den anden Forandring, som Flertallet foreslaar i det Bestaaende, forekommer mig at være en endnu større Forringelse af det bestaaende Forhold end den første Forandring, idet den ikke alene vanskeliggjør Snekastningsarbeidets Udførelse, men i mangfoldige Tilfælde maaffe aldeles umuliggjør det. Det Princip, der er nedlagt i Regjeringens Forslag, hvorefter Sne-

kastningsbyrden fordeles paa alle arbeidsføre Personer, imod at Bederlag for Arbeidet betales af dem i Kommunen, der have Naad til at betale, er efter min Mening et aldeles rigtigt Princip, og selv med Hensyn til Betalingsystemet nærer jeg ogsaa det Saa at blive støttet af den ærede Ordfører, — jeg skal gjentage, om ikke som Ordfører, saa dog som Medlem af Thinget, — thi ogsaa her kan jeg henholde mig til de Betragtninger, han har gjort gjældende ved Sagens 1ste Behandling, hvoraf jeg ogsaa med den ærede Formands Tilladelse vil oplæse et Par Linier. Han yttrede: „Det ærede Medlem, der talte først, var imod, at der udredes Betaling af Kommunens Kasse for det Snekastningsarbeide, der præsteres. Det ærede Medlem udtalte imidlertid, at hele Sagen i Grunden er et sammenhængende System; det mener jeg ogsaa. Men, ville vi her slaa en Streg over Betalingen, gjøre vi netop Brud paa Systemet, og jeg tror, at netop det, der er tilsiiget med disse Bestemmelser, vil falde bort, dersom vi ville forlange, at Snekastningen skal udføres gratis.“ Eiden yttreer han, at det hidtige Smøleri ved Snekastningen vil undgaa, „naar Kommunen selv skal betale derfor; der vil da blive passet bedre paa, at det Mandflab, der sendes ud, bestiller Noget. Tidligere har, som vistnok bekiendt for mange af de ærede Landboere, det at gaa paa Snekastning for en Del været et Slags Dagdriveri“. Deri vil jeg give den ærede Ordfører Ret, at Snekastningen for en Del har været Dagdriveri. Fordelingen deraf paa alle arbeidsføre Personer imod Betaling kalder det ærede Flertal uretfærdigt, fordi Byrden derved lægges lige paa Alle; men jeg kan ikke indromme, at Byrden lægges lige paa Alle, naar der ydes Betaling. Kun Arbeidets Udførelse falder lige paa alle arbeidsføre Personer, paa Alle, der kunne arbeide, men Betalingen udredes ikke lige af Alle, men som en anden Kommuneskat efter Hartkorn, Formue og Leilighed. — Naar det ærede Flertal henviser til, at det samme Princip, som nu er kommet frem, var opstillet i en tidligere Betænkning af 1858, afgiven af et Udvalg her i Landstinget, og at det da blev forkastet, da maa det bemærkes, at det vel for en Del var det